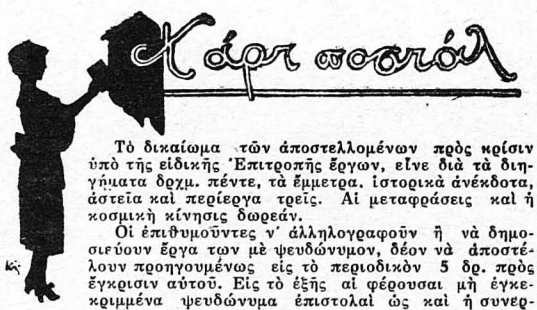

Τὸ δικαίωμα τῶν ἀποστελλομένων πρὸς κρίσιν ὑπὸ τῆς εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἔργων, εἶνε διὰ τὰ διηγήματα δρχμ. πέντε, τὰ ἔμμετρα. ἱστορικὰ ἀνέκδοτα, ἀστεῖα καὶ περίεργα τρεῖς. Αἱ μεταφράσεις καὶ ἡ κοσμικὴ κίνησις δωρεάν.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀλληλογραφοῦν ἢ νὰ δημοσιεύουν ἔργα των μὲ ψευδώνυμον, δέον νὰ ἀποστέλουν προηγουμένως εἰς τὸ περιοδικὸν 5 δρ. πρὸς ἔγκρισιν αὐτοῦ. Εἰς τὸ ἑξῆς αἱ φέρουσαι μὴ ἐγκεκριμμένα ψευδώνυμα ἐπιστολαὶ ὡς καὶ ἡ συνεργασία θ' ἀπορρίπτωνται.

Ἐκυκλοφόρησαν τρεῖς ἀπὸ τοὺς τόσον ἀναμενομένους νέους τόμους τῆς «Βιβλιοθήκης» τοῦ «Μπουκέτου». Τρία πραγματικὰ ἀριστουργήματα, ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των μπορεῖ νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἀξίαν των. Ὁ πρῶτος εἶνε ἡ «Μονμάρτη», τὸ περιπαθέστατο καὶ γλυκύτατο μυθιστόρημα τοῦ Μυρζέ, τοῦ συγγραφέως τῆς «Μποέμ». Δεύτερο ὁ «Ἄνθρωπος μὲ τὴ διπλῆ ζωή», τοῦ μεγάλου Ἄγγλου συγγραφέως Στήβενσον, ἐν' ἀπὸ τὰ παραδοξώτερα καὶ μυστηριωδέστερα μυθιστορήματα ποὺ ἐγράφησαν ποτέ. Καὶ τρίτον τὸ ἀριστούργημα τοῦ μεγίστου Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Ἔντγκαρ Πόε, αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Ἀρθούρου Γορδωνος Πύμ» (Α΄. τόμος), ἔργον συγκλονιστικόν, τρομακτικὸν ποὺ θὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τὰς μεγαλειτέρας συγκινήσεις.

Οἱ τρεῖς νέοι τόμοι τῆς «Βιβλιοθήκης» τοῦ «Μπουκέτου», ἔργα ἀπολύτως ἀνωτέρας λογοτεχνικῆς ἀξίας, πρέπει νὰ μὴ λείψουν ἀπὸ κάθε Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην.

Τιμῶνται ἕκαστον δραχμὰς 12 καὶ ἀποστέλλονται ἀσφαλῶς ἐπὶ συστάσει εἰς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον.

Ἡ ἀποστολὴ των εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Βιβλιοθήκης» τοῦ «Μπουκέτου» ἤρχισεν.

Δ. Ξανθόπουλον, Κ. Ρήγαν, Ἐνταῦθα. Μας φαίνεται περίεργο πῶς δὲν μπορέσατε νὰ καταλάβετε τὸ διήγημα τοῦ κ. Λαπαθιώτη; Μας ρωτᾶτε ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ «μυστηριώδης φίλος», ὁ «ἄγνωστος ξένος» ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς αὐτό. Ἀπλούστατα, ὁ Θάνατος. Φυσικὰ δὲ μπορεῖ νὰ θάνατος νὰ βγάλῃ τὸ μπάλλιετο του καὶ νὰ τὸ δώσῃ στὴν ὑπηρέτρια τοῦ ποιητοῦ διὰ νὰ δηλώσῃ τὴν ταυτότητά του. Τὸ διήγημα αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πραγματικὰ ἀριστουργηματάκια τῆς Νεοελληνικῆς λογοτεχνίας, περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα ντεκὸρ συμβολικό, καὶ μυστηριώδες καὶ ὅλα ἐφηγοῦν νὰ διαφανῇ ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτης εἶνε ὁ Θάνατος. Ἂν τὸ ἔγραφε ὁ συγγραφεὺς αὐτό, τότε τὸ διήγημα θὰ ἔχανε πολὺ ἀπὸ τὸν συμβολισμὸ του καὶ ἀπὸ τὸ μυστήριόν του.

Ζ. Λοβέρδον. Ὁ πρὸς τὸν Παλαμὰν ὕμνος σας ὄχι ἐπιτυχής. Χρ. Πλατανάκην, Λογκᾶ (Καλαμῶν). Τὸ πεζὸ ποίημά σας ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχές. Γιατὶ δὲν γράφετε μᾶλλον ἠθογραφικὰ διηγήματα. Ἴσως νὰ ἐπιτυχάνατε. Στεφ. Λεύκην. Ἡ μετάφρασις τοῦ Οὐγκὼ ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχής. Θ. Μάλλωσην, Ἐνταῦθα. Δὲν στιχουργεῖτε καλά. Μόνον ποὺ δὲν προσέχετε. Ἂν τὰ ποιήματα ποὺ μας ἐστείλατε τὰ ξαναβλέπατε καὶ τὰ «ἐχτενίζατε», ὅπως λένε ποιητικῶς, θὰ ἦσαν καλύτερα. Ἀπὸ τὴν «Βάρκα», ἐπὶ παραδείγματι προτιμοῦμε μόνον τὸ τελευταῖο τετράστιχο:

Νεράϊδα ὀνειροφάντασταν γιὰ μένα θεία Ἡρὼ
κράτα τὸ φάρο ἀκοίμητο ἐν ὅσῳ ζῶ μὴ σβύσῃ
τὸν ἔχει ἐλπίδα ἡ βάρκα μου καὶ πόθο ἱερὸ
ἀλλοιῶς τὸ κῦμα θὰ τὴν πιῇ κι' ὁ βράχος θὰ τὴ σχίσῃ

Τὸ δεύτερο ποίημά σας, τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Προαίσθημα» ἀρκετὰ ἐπιτυχές. Ἐν τούτοις δὲν τοῦ λείπουν καὶ τὰ ψεγάδια. Ἐκεῖνο τὸ «ἀσπάζεις» ἀντὶ τοῦ ἀσπάζεσαι, χάριν τῆς ὁμοιοκαταληξίας, εἶνε φρικαλέον! Ὁπωσδήποτε τὸ δημοσιεύουμε γιὰ νὰ μὴ σας ἀπογοητέψουμε.

Ἦταν τοῦ κύματος βοή, τοῦ πόντου ἀνεμοζάλη,
ἢ βογγητὸ «ποὺ ἄφινε ὁ ναύτης στ' ἀκρογιάλι,
π' ἄκουσ' ἢ δύστυχη γρηᾶ κι' ἀνάβει τὸ καντῆλι
κ' ἐχλώμασε 'σὰν τὸ κερὶ κι' ἀνοιγοκλεῖ τὰ χείλη;
Φτωχὴ γρηά, τί ἀγροικιᾶς καὶ τὸ Σταυρό σου κάνεις
τί πόνος καίει τὰ στήθειασου καὶ θέλεις ν' ἀποθάνῃς;
Σπρῶξε τὰ ξύλα στὴ φωτιά, δὲς στὴν αὐλὴ τὸ χιόνι
τὰ σίβανά σου εἶν' αὐτὰ π' ὁ χάρος σοῦ ἁπλώνει.
Φτωχὴ γρηά, τί ἀγροικιᾶς ποῦ κλαῖς κι' ἀναστενάζεις
καὶ στὸ εἰκονοστάσιο τὴν Παναγιὰν ἀσπάζεις;
Κοιμήσου εἶν' μεσάνυχτα ὡς νὰ περάσ' ἡ μπόρα
μὴ σ' εὕρ' ὁ χάρος ξυπνητὴ ποὺ θὰ περάσει τώρα.
Τ' εἶδες ποῦ τὸ φανάρι σου ἀνάβοντας, τρεχάτη
πῆρες τὸ δρόμο τοῦ γιαλοῦ μὲ δακρυσμένο μάτι;
Πρόσεχε 'κεῖ ὅπου πατᾶς εἶναι γκρεμνὸς μεγάλος
καὶ κάτω θάλασσα βαθειά, ἄκου βογκᾶ ὁ σάλος·
τραβήξου πέρα τὴ φωνὴ φτωχὴ μὴν ἀγροικήσης
σαλεύει ὁ βράχος, ἔπεσε, φυλάξου μὴ χτυπήσῃς.
Φτωχὴ γρηά, τίνος κορμὶ τὸ κῦμα 'ναι ποῦ δέρνει
ποῦ μιὰ τὸ σπρώχνει στὴ στεριά, καὶ μιὰ 'πὸ κεῖ τὸ πέρνει
—Εἶναι ὁ γυιός μου—ἔκραξε, καὶ πέφτει μὲς στὸ κῦμα
εἰς τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, εἰς τὸ στερνό της μνῆμα.

Α. Γρ. Σας πολυευχαριστοῦμε γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια σας. Τὸ σταλὲν ὄχι ἀπολύτως καλό. Δείχνει ὅμως πῶς μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψετε καλύτερα, θὰ στρώσῃ καὶ τὸ ὕφος σας καὶ ἡ γλῶσσα. Αὐτὰ ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ. Φωτόπουλον, Πάτρας. Τὰ ποιήματά σας ὄχι ἐπιτυχῆ. Βρίσκεσθε ἀκόμη στὴν ἀρχὴ καὶ πρέπει νὰ ἐργασθῆτε καὶ νὰ μελετήσετε ἂν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε. Ὅσο γιὰ τὸ αὐστηρῶς κριθὲν ποίημα τοῦ ἀνεγνωρισμένου ποιητοῦ, ποὺ μας γράφετε δὲν ἔχετε δίκαιο. Διὰ νὰ τὸ κρίνουμε ὅπως τὸ κρίναμε θὰ ἦταν ἀνεπιτρέπεστον. Μήπως καὶ οἱ μεγάλοι ποιηταί, ἄλλωστε, δὲν ἔχουν κακὰ ποιήματα; Ἤμεις ἐδῶ, τέλος, βλέπουμε καὶ κρίνουμε καλύτερα καὶ πρέπει νὰ μᾶς ἐφαντάζουν κάτι τέτοια. Ε. Βαφειάδην. Ὄχι ἐπιτυχές. Τοῦ λείπει ἡ λογοτεχνικὴ χάρις, τὸ πρωτότυπο ὕφος, πλὴν ὅτι κάμνει ἀξιόλογο καὶ ἀξιανάγνωστο ἕνα πεζογράφημα. Ν. Σ. Βέργαν, Βόλον. Τὸ τετράστιχό σας, τὸ μὲ τὸν τίτλον «Κόρη» πολὺ καλὸ καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ.

Εἶσαι τῆς γειτονιᾶς χαρὰ καὶ τῶν γονηῶν καμάρι
Κι' ὅποιον κυττᾶς, σκελαβώνεται σὲ μία σου ματιὰ
Θαρρεῖ πῶς ὁ Αὐγερινὸς καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι
Τοῦ κάναν μάγια κι' ἔχασε τὴν δόλια του λαλιά

Ι. Κουχτσόγλου, Καβάλλαν. Στέλνετε ὁλίγα καὶ καλά. Καὶ γράφετέ μας πυθὲν προέρχονται. Δημοσιεύομεν τὰ περὶ συζύγων ἐν Ἰνδίαις. Μας εἶνε ἀδυνατον ὅμως νὰ τὰ διορθώνωμεν καὶ δὲν θὰ τὸ κάμωμεν εἰς τὸ ἑξῆς. Προσέχετε ἂν θέλετε νὰ γράφετε καλά. Π. Κομνηνόν, Ἐνταῦθα. Ἐκ τῶν μεταφράσεων τοῦ Οὐγκὼ πλέον ἐπιτυχῆς ἡ δημοσιευομένη ἐδῶ. Μεταφράζετε καλά. Λίγη περισσότερη προσοχὴ μόνον.

Ο ΤΑΦΟΣ ΣΤΟ ΡΟΔΟ:

—Τὰ δάκρυα ποὺ ἡ αὐγὴ σὲ βρέχει
σὺ τί τὰ κάνεις λουλοῦδι ἐρωτικό;

ΤΟ ΡΟΔΟ ΣΤΟ ΤΑΦΟ

—Τί κάνεις ὅτι πέφτει σὰν πεθαίνει
στὸν κόρφο σου τὸν πάντοτε ἀνοιχτό;

Κι' εἶπε τὸ ρόδο: *Τάφε σκοτεινὲ*
τὰ δάκρυα ἀρώματα τὰ κάνω
ποὺ νὰ μυρίζουν ἤλεκτρο καὶ μέλι.

Κι' εἶπε ὁ τάφος: *Παραπονιέρικε ἀνθέ,*
ἄγγελο κάθε ψυχὴ τὴν κάνω
ὅπου φηλὰ στὸν οὐρανὸ πηγαίνω!

Ι. Ζάγγαν, Μοῦλκι (Κωπαΐδος). Νὰ μας τὸ ἀποστείλετε μὲ τὸ σχετικὸν χρηματικὸν δικαίωμα κρίσεως. Κ. Ντέμην Εἰχαμε δίκηο γιὰ ὅτι σὰς γράφαμε. Νάχετε ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια μας καὶ στὶς κρίσεις, κρίσεις γηραιῶν καὶ πολυπείρων, καὶ νὰ μὴ σὰς παρασύρουν αἱ νεανικὲς ποιητικὲς ὁρμές. Τὸ νέο σας ποίημα ἀρχίζει πολὺ καλὰ μὰ τελειώνει ἄσχημα μ' ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιον τὸ «ἀλλά». Προτιμοῦμε νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσωμεν. Καὶ στὴν ἀρχὴ ἐκεῖνο τὸ «ἥλιου» χτυπάει ἄσχημα μέσα στὴ δημῶδη τῶν στίχων. Ἀφῆστε, τέλος, τὸν συμβολισμὸ κατὰ μέρος καὶ γράφετε ἁπλα. Ἡ ἁπλότης εἶνε κλασικισμός, τελειότης, τὸ πιν. Πιν τὸ «ἀκαταλαβίστικο» δὲν σὰς συγκινεῖ καὶ συνεπῶς βάλ' του ρίγνη! Ἐπειδὴ δὲ στιχουργεῖτε καλά, περιμένουμε κάτι δικό σας ποὺ ν' ἀξίζει πραγματικῶς. Δ. Καλλονιν, Ἐνταῦθα. Νὰ μὴ ξαναγράψετε στίχους πρὶν διαβάστε ποίησιν, πρὶν πάρετε μιὰ ἰδέα σχετικῶς. Ἀκολουθήστε τὴν συμβουλήν μας καὶ θὰ μας εὐγνωμονεῖτε. Ὄλγαν Κτενιμ, Ἐνταῦθα. Σας εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὴν καλοσύνην ποὺ εἴχατε νὰ μὰς στείλετε τὰ πολύτιμα βιβλία τοῦ ἀδελφοῦ σας καὶ τοῦ πατρός σας. Τὸ «Μπουκέτο» δημοσιεύει πιν ὅτι ἐκλεκτόν, παλαιὸν ἢ νέον, καὶ θὰ σταχυολογήσῃ ἐξ αὐτῶν τὰ καλύτερα.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Ἀλησμόνητος θὰ μείνῃ ἡ μεγαλοπρεπὴς ὑπαίθριος προσκοπικὴ ἑορτὴ τῆς Κυριακῆς ποὺ δόθηκε στὸν «Κῆπο τοῦ Βασιλ. Γεωργίου».

Ὅλη ἡ ἐκλεκτή μας κοινωνία παρευρέθη στὴν ἑορτὴν αὐτήν.

Ἐκ τῶν ἐπισήμων διακρίναμε τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην, τον ἀναπληρωτὴν τοῦ Γεν. Διοικητοῦ κ. Μακρῆν, τὸν ἀντιστράτηγον κ. Ὀθωναῖον, τὸν Δήμαρχον κ. Συνδίκαν, τὸν Διευθυντὴν τοῦ Πολ. Γραφείου Γεν. Διοικήσεως κ. Λεκόν, τοὺς Προξένους Ἀγγλίας καὶ Αἰγύπτου, τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντήν, τοὺς Ἐφόρους προσκόπων κ. κ. Πανταζίδην, Πετρίδην, Λαζαρίδην κ. ἄ.

Ὑπεδέχοντο τοὺς προσκεκλημένους οἱ ἀκούραστοι ἀρχηγοὶ κ. κ. Διαμαντῆς Μ., Κεχαγιᾶς Μ., Δημητριάδης Ι., καὶ Bolton.

Αἱ δίδες Πάταρα, Λυκίδου, Ἀναστασιάδου, Παπαϊωάννου, Κοκκίνου, Παπαγεωργίου, Νάσιου, Καραγιαννίδου, Ἀργυριάδου, Στεφάνου, Πελτέκη, Κουμβακάλη προσέφερον ὡραῖα ἄνθη καὶ ἐπώλουν λαχεῖα.

Μετὰ τὴν παρασημοφορίαν ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου Γεν. Προξένου τῆς Σημαίας τοῦ Σώματος Μακεδονίας διὰ τοῦ μεταλλίου «Ἀξίας» καὶ τῆς ἀπονομῆς τῆς Διεθνοῦς Σημαίας τῶν προσκόπων, ἤρχισαν οἱ Ἐθνικοὶ χοροί, χορευθέντες μὲ μεγάλην χάριν ἀπὸ τὰς βοσκοπούλας καὶ εὐζωνάκια δίδας. Κυριάδου, Βάσου, Καταπόδη, Σακελλαρίδου, Ἀγγέλου, Χατζηστυλιανοῦ.

Εἰς διαφόρους κλασικοὺς χοροὺς κατεχειροκροτήθησαν αἱ δίδες Παπαδοπούλου, Κιλιγκάρωφ, Μπελοβόλωφ, Γκολοκόσωφ, Πυλυρίδου.

Ἐπίσης ἐχορεύθησαν ὑπὸ τῶν Ρωσσίδων προσκόπων ναυτικοὶ καὶ Ρωσσικοὶ χοροί.

Ἐπηκολούθησαν εὐρωπαϊκοὶ χοροὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς διαρκέσαντες μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν.

Μεταξὺ τῶν γνωστῶν δεσποινίδων τῆς κοινωνίας μας καὶ τῶν διακριθεισῶν εἰς τοὺς χοροὺς σημειοῦμεν τὰς ἀδελφὰς Παπαγεωργίου, Καραγιαννίδη, Νέδου, Νάστου, Κοκκίνου, Νικίδου, Ἀναστασιάδου, Παπαϊωάννου, Πελτέκη καὶ Κουβελᾶ. **Ἀριστος Δρόσος**